

Osudové setkání vám změní celý život

Renáta
Názlerová

Tisíc
a jedna noc
noc
s Arabem

Tisíc a jedna
noc
s Arabem

Renáta
Názlerová

Tisíc a jedna
nOC
s Arabem

 Fortuna
Libri

Original title: Tisíc a jedna noc s Arabom
Copyright © Renáta Názlerová, 2019
Cover Design © Pavlína Černá, 2020
Cover Photos © Michal Balada, Lizavetta/Shutterstock, 2020

Czech edition © Fortuna Libri Publishing, Praha 2020
Translation © Hedvika Křišťová Mojžíšová, 2020

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing.

www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka Lucie Bednářová

První vydání

Všechna práva vyhrazena

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována,
ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována
jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky,
fotografickou cestou nebo jinými prostředky
bez souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7546-270-1

*Věnováno všem ženám,
které přestaly věřit v lásku.*

1

Sofie procházela místnostmi plnými uměleckých děl. Nejvíc ji fascinovalo to, proč sem přijela. Římské mozaiky. Ty barvy, vzory, starověký kumšt – kumšt v pravém slova smyslu, protože nebyl podpořený žádnou technologickou vymožeností. Tak ráda by to dopřála svým studentům! Učení z knih ji nikdy nebavilo. Jako mladá začínající učitelka měla jasnou představu, jak upoutat studenty, jak jim zajímavě podat to, co je měla učit. Filmy, výlety, exkurze, zábavná, a přitom naučná cvičení. To všechno chtěla. Když byla mladá. Dnes už je kantorkou pomalu čtvrt století a chce jediné, mít od všech svatý pokoj. Odučit, co bylo třeba, splnit předepsané osnovy, nemít zbytečné konflikty.

Ale teď, při pohledu na tu římskou nádheru, na mozaiky, keramiku, sochy, šperky, se v ní probudila duše mladé ženy. Chtěla udělat svět lepším a být poslem poznání. S tím ale byl už dobrých deset let definitivní konec. Její osobní život, tak jako pracovní, byl jedna tragédie. Jako pedagog se cítila vyhořelá a skeptická, jako matka a manželka měla pocit, že je poslední chudinka odkopnutá někam do kouta.

Dovolená v Tunisku byla záchranné lano, které jí hodila kamarádka Adéla. Znaly se už od střední. Cestovala

sama, což nikdy předtím neudělala. Nemohla, protože při svém manželovi mohla jediné držet hubu a krok, jak jí rád zdůrazňoval.

Najednou se ozval hrozivý dunivý zvuk. Jako výbuch. Vzápětí další. A střelba, ohlušující série výstřelů, které člověk z klidné Evropy nemá, jak poznat. Tedy pokud nechodí na střelnici nebo na hony. Do zvuků zbraní se téměř ihned začal míchat křik a zoufalé volání, okolo zavládla panika.

Srdce se jí prudce rozbušilo. Asi by měla utíkat, ale kam? Před čím? Co se děje?

Vtom ji něco strčilo pod nedaleké schodiště. Někdo na ní ležel a rukama jí tlačil hlavu k zemi. Zmatek, který ovládl muzeum Bardo i její mozek, jí nedovolil přemýšlet. Ležela pod těžkým tělem, rychle dýchala a dokola si opakovala: Žiju? Přežiju? Žiju? Přežiju?

Po nekonečných minutách hrůzy, kterou umocňovaly výkřiky v arabštině, rachot a střelba, se okolo rozhostilo ticho. Bála se pohnout. Netušila, zda člověk, co na ní leží, žije, nebo je mrtvý, netušila, jestli ona sama je v pořádku, a už vůbec netušila, co si má počít. Má aspoň pootočit hlavu a podívat se, co se děje? Zachytila dupot. Jako když někdo běží, jako když běží mnoho lidí, obutých v těžkých botách.

Najednou ji zvedali ze země ozbrojenci. Celí v černém, s puškami a v kuklách. Chválabohu, na oblečení měli

nápis POLICE, a tak si mohla vydechnout. Nestačila ale nic říct ani se na něco zeptat, vlekli ji do foyeru, kde na zemi seděli turisté. Byli stejně vystrašení jako ona, a ačkoliv nerozuměla, co jí říkal muž, který ji podpíral, pochopila, že se má přidat k nim. A tak si sedla. Vedle ní se složil nějaký muž. Nevěnovala mu pozornost, hlavu jí zaměstnávala snaha pochopit, co to všechno znamená. Chtěla se někoho zeptat, ale bylo zřejmé, že nikdo z návštěvníků muzea neměl potuchy, co se stalo nebo se ještě stále děje.

Do haly postupně vcházeli zdravotníci, možná i lékaři, nedalo se to rozeznat. Vyváděli je do připravených vozidel. Na schodech před muzeem si na zemi všimla několika těl. Byla přikryta černými igelity. Až tehdy jí došlo, co se jí mohlo stát. Roztřásla ji zimnice, zamžilo se jí před očima a ztratila rovnováhu. Ale nespadla na zem, zezadu ji zachytil muž, který předtím seděl vedle ní. Spolu je naložili do vozidla s nápisem PROTECTION CIVILE, civilní ochrana. Nevěděli, kam je vezou, ale dalo se předpokládat, že do nemocnice.

V nemocnici k ní přistoupila žena, lékařka, a lámanou angličtinou se jí zeptala, jestli je zraněná.

„Můžete hovořit francouzsky,“ vyzvala ji Sofie.

Za jiných okolností by se zaradovala z možnosti promluvit si. Jaká to byla ironie, učitelka francouzštiny, a její kontakty s touto řečí se za všechna ta léta omezovaly

na nedabované francouzské filmy a na knihy ve francouzštině.

Nebylo důležité, o čem jsou, hlavně, že jí nabízely útek od reality.

Lékařka, která byla ustrojená jako kterákoliv jiná lékařka na světě, jenom vlasy měla omotané bílým šátkem, se mírně usmála.

„Odkud jste?“

„Ze Slovenska.“

„Jsem doktorka Aydenová. Jste zraněná?“

„To nevím. Asi jsem odřená, ale nemyslím si, že by to bylo něco vážného.“

„Svlékněte se, prosím,“ vyzvala ji lékařka.

Tehdy si Sofie všimla, že jí chybí jedna bota. Nohy měla samou odřeninu. Zřejmě měla něco i na tváři, protože lékařka se jí zadívala na tváře. Procvičila jí obě ruce, vyzvala ji, aby se předklonila. Poklepala ji po zádech a požádala ji, aby se prošla sem a tam.

„Co si pamatujete?“ zeptala se.

Sofii nebylo jasné, co chce vědět. „Jak to myslíte? Co si pamatuju ze svého života?“

Doktorka se opět jemně usmála. „Ne, z toho, co se dnes stalo.“

„Netuším, co se stalo,“ řekla popravdě Sofie.

Čekala, že snad teď se dozví podrobnosti posledních hodin. Jenže se nedozvěděla nic. Doktorka jí zručně ošetřila škrábance a zašila ranku pod obočím. Sofie

napočítala tři stehy. Ani nevěděla, že tam něco má. Až když viděla krvavé obvazy, kterými ji před šitím očistili, pochopila, že byla přeci jen zraněná.

Po chvíli vešel do místnosti policista. Chtěl její pas, ale ten u sebe neměla. Ukázala mu vízovou kartičku a hotelový ubytovací průkaz. Mlčky vypisoval papíry, ani se na ni pořádně nepodíval. Chtěla se zeptat, co se stalo, ale docházely jí síly. Potom, co vypila láhev vody, kterou jí kdosi donesl, se cítila příšerně unavená. Zavíraly se jí oči. Doktorka si toho všimla a vrátila se k ní.

„Můžeme si vás tu nechat přes noc. Ale nebudete mít samostatný pokoj, protože k nám přivezli víc než čtyřicet zraněných.“

Čtyřicet zraněných? Bože, to je hrozné číslo, říkala si.

2

„A to jsi jako jela rovnou k němu domů? K cizímu chlapovi?“ zeptala se Adéla nevěřicně.

Co se jí týkalo, navzdory blížící se padesátce si užívala život na maximum. Cestovala, vymetala večírky, benefice, koncerty. Nebylo dne, aby si nešla někam sednout na sklenku. Skvěle se oblékala, což bylo pochopitelné, protože vlastnila butik s italskou módou. Byla tělem i duší dobrodruh. Fakt, že se před mnoha roky rozvedla, jí neubral ze životního apetitu. Oproti tomu její kamarádka Sofie znala jen školu a domácnost, oblékala se jako sociální případ, kadeřnici neznala. Při různých příležitostech se jí Adéla snažila dát hezké věci ze svého obchodu, bylo to ale zbytečné. Sofie jako by se bála být hezká.

„Byla jsem v šoku. Pochop to. A navíc, neměla jsem jednu botu. Řekl mi, že má doma nějaké oblečení i obuv a že mi něco dá. Potřebovala jsem se umýt, spláchnout ze sebe špínu a krev.“

Adéla stále nevěřicně kroutila hlavou. „No dobře, řekněme, že jsi byla v šoku. Ale, pro Kristovy rány, jak jsi tam mohla zůstat přes noc? Co kdyby tě zardousil nebo znásilnil?“

Sofie se překvapeně podívala na kamarádku.

„Přece mi zachránil život, proč by mě rdousil?“

„Ale znásilnit tě mohl,“ trvala na svém Adéla.

„Mohl, jenže bylo by to absurdní. Je mi čtyřicet sedm let a jemu je o deset méně. Je to ucho. Kromě toho, je zasnoubený s nějakou Belgičankou, a i kdyby nebyl, je to fešák k pohledání, takže rozhodně není odkázaný na znásilňování slovenských turistek otřesených událostmi.“

„Na to, že jste byli oba otřesení atentátem, který se odehrál v tom muzeu, jste toho probrali poměrně dost i ze soukromí,“ rýpla si Adéla.

„Starou belu. Jen jsme byli tak rozrušení a vynervovaní, že jsme nemohli spát. Neuměla jsem se spojit s delegátem, neměla jsem transfer zpět do hotelu, tak jsme spolu strávili pár hodin.“

Adéla znala svoji kamarádku opravdu dobře. Proto už nenaléhala a objednala další mojito.

Když se před pár dny dozvěděla z televize, že v Tunisku došlo k teroristickému útoku, přepadlo ji zlé tušení. Snažila se dovolat kamarádce, ale marně. Měla výčitky, protože to ona jí dala tento dáreček. Pobyť v Tunisku ji měl vrátit do života, měl zahojit rány, které jí na duši a na srdci udělaly děti, a hlavně manžel.

„Ani nevíš, jak jsem se o tebe bála a jak si vyčítám, že jsi mým přičiněním zažila takovou hrůzu.“

„Bylo to fakt šílené. Jediný mrtvý člověk, kterého jsem kdy viděla, byla moje babička. A ta byla vystavená v rakvi za sklem a obložená tolika květinami, že to ani

nebyl příliš bolestný pohled,“ řekla Sofie s takovým klidem v hlase, že to Adélu zaskočilo.

„V každém případě mě to mrzí, chtěla jsem ti udělat radost, něco takového bych nečekala ani v nejhorším snu. Namísto toho, aby to byl pro tebe krásný zážitek, bude to tvoje noční můra,“ dělala si dál výčitky Adéla.

Sofie upila mojito. „A víš, že ani ne? Jistě, byla to hrůza, vidět to násilí, takovou ukrutnost, bát se o život... K něčemu to ale bylo dobré.“ Odmlčela se a ze dna sklenky srkala zbytky nápoje. „Uvědomila jsem si mnoho věcí. O sobě a o životě.“

„Například?“

„Například, že jsem doteď nežila vlastní život. Žila jsem pro muže, pro děti, pro práci, ale ne pro sebe. Tam, tehdy, když jsem seděla ve vestibulu a viděla na smrt vyděšené lidi, podobně, jako jsem byla vyděšená i já, a venku ty mrtvé, jsem si uvědomila, že jsem promarnila dvacet let života.“

„A co jsem ti říkala celé roky?“ Adéla čekala na chvíli, až bude moct zatrást svojí kamarádkou a říct jí: Prober se. Nejlepší léta tvého života plynou jako voda, a ty nežiješ, jen přežíváš. Možná teď nastala ta chvíle, kdy se, ačkoliv pod vlivem smutných událostí, konečně změní. „Dáme si ještě jedno?“ navrhla.

Sofie se cítila uvolněně, doslova jako znovuzrozená. Měla pocit, že konečně najde sílu a udělá to, co měla

chuť udělat už dávno. „Jsem připitá,“ zkonstatovala s potěšením.

Adéla se uměla bavit. A ačkoliv Sofii v tomto směru nepovažovala za parťáčku, připustila, že možná v tento páteční večer by se všechno mohlo obrátit k lepšímu, a tak ji přemluvila na závěrečnou skleničku.

Když se Sofie vracela domů posledním spojem, byla přesvědčená, že po tom, co prožila, a díky promile, které má v sobě, bude schopná poprvé vzdorovat svému manželovi věčně a beze strachu.

3

Sofie s manželem Viktorem, se synem Valérem a s dcerou Ninou bydleli v nádherném velkém bytě na Starém Městě. Ty byty se stavěly v meziválečném období, rozloha dosahovala téměř dvě stě čtverečních metrů. Tři velké místnosti byly propojené dvoukřídlými dveřmi, stačilo je pootvírat a prvorepubliková smetánka měla k dispozici společenský salón na večírky. Za kuchyní byl malý pokojík, spíš kumbál, kde za oněch časů měla svoje soukromí služka. Tam teď bydlela Sofie. Děti měly každé svůj pokoj, manželovi patřila pracovna a ložnice, ze které se už před třemi roky odstěhovala. Zřídka chodila i do obýváku, necítila se tam dobře. I proto, že jí manžel soustavně předhazoval, jak nicotný je její plat učitelky a že jen a výlučně jemu může děkovat za ten úžasný status, že patří do vyšší vrstvy a bydlí v luxusu.

V tento večer přijížděla domů odhodlaná říct manželovi přímo do očí, že je buran, chudák, co se po ní vozí, egomaniak, sobec a narcis. Že nikdy nebyl ani dobrý manžel, ani otec.

Bylo pár minut před půlnocí, když otevřela dveře toho nádherného bytu, který Viktor zařídil s citem a vkusem, a přitom na tom rozhodně nešetřil. Ještě se

ani nestihla přezout do bačkor, když se z obýváku ozvalo: „Dost mě zajímá, kde v prdeli jsi doteď byla.“

Sofii náhlý manželův výpad zaskočil a podlomil její původní odhodlání. Chvilí přemýšlela, co udělat. Stáhnout se do svojí ulity, nebo udělat, co měla v plánu. Rozhodla se pro kompromis. Potichu přešla pár kroků ke dveřím.

Viktor seděl ve svém koženém ušáku, ve sklence z broušeného skla měl svoji milovanou whisky, údajně drahou jako blázen, které ale ona v životě nepřijde na chuť, jak ji už mnohokrát ujišťoval. Nohy měl ledabyly položené na stolku.

„Co děti?“ pokusila se změnit téma, otupit ostrý tón začaté diskuze.

„To si říkáš matka?“ vmetl jí do tváře manžel. „Děti se ti flákají bůhví kde, já zítra cestuju, nemám vyžehlené věci. Přijdu domů unavený jako hovado, na sporáku prázdný hrnec.“

„Naše děti jsou dospělé, jestli sis nevšiml. Jedno studuje mimo a bydlí na internátu, zřejmě ti tento fakt unikl. A asi i ten, že jsou to stejně moje jako tvoje děti. Ne, nevařila jsem, protože to není moje povinnost. Kolikrát navařím, a ty to pomluvíš, protože jsi měl něco lepšího. Nemohla jsem vědět, jestli dneska nepůjdeš někam na steak a víno, jak to děláváš poměrně často. A že není vyžehleno? No není. Nejsem služka.“

Už v polovině Sofiina monologu se Viktor nevěřičně otočil jejím směrem. Než dořekla, stál přímo proti ní,

ve výhružné póze: „Nějak ti mele pusa. Abys po ní nedostala.“

Sofie pro jistotu o krok ustoupila a otočila se k odchodu. Odhodlala se ale poznamenat: „Před přáteli jsi pan Dokonalý, oblékáš se lépe než prezident, všude se vytahuješ, kdo jsi, co máš. Ale tím se nepochlubíš, jaký jsi primitiv.“

Viktor ji drapl za rameno. „Nezahrávej si se mnou. Děti tě už mají plné zuby a já taky. Abys jednoho pěkného dne neskončila na ulici.“

Sofie si uvědomila, že nemá sílu se s ním dál hádat. I tak řekla víc než za celý poslední rok. Byla krutá pravda, že její manželství už léta nebylo šťastné. Syn, vysokoškolák, se snažil nemíchat do sporů rodičů, i proto odešel studovat do Brna, aby byl doma co nejméně. Dcera byla ve třetím ročníku gymnázia a fakt, že je čerstvě plnoletá, využívala k tomu, aby každý pátek a sobotu vyrážela do ulic noční Bratislavy a hýřila se sklenkou v ruce v kruhu svojí zbožňované party. Nejednou přicházela domů až nad ránem. Marně se jí Sofie pokoušela domluvit, otec byl na dceřině straně. Jeho argumenty, že i on si užíval mládí a ať na ni nežárlí, jí vždy sebrala slova z úst. A tak jen mlčky přihlížela, jak se její vidina šťastné rodiny, kde se všem daří, a zvláště dětem, kde se scházejí a hodně si povídají a kde se mají navzájem rádi, pomalu, ale jistě rozpadává.

* * *

Sobotní ráno bylo nervózní. Sofie pila svoji ranní kávu u malého okna v kuchyni, přes které viděla do dvora, zatímco její manžel běhal po bytě jako splašený a dcera, která zřejmě celou noc prohýřila, se motala jako mátoha a přesně v takovém stavu si i sedla k velkému stolu.

„Doufám, že přes víkend vypereš ty haldy, co jsou v koupelně.“

Sofie na manžela nereagovala. Bylo jí jasné, že nejede na žádný firemní teambuilding, ale s nějakou ženskou na wellness. Samozřejmě, tvrdošijně popíral, že by jí byl nevěrný. Ona však věděla svoje, kromě jiného i díky tomu, že mu ještě stále prala, i spodní prádlo.

„Jsi hluchá?“ obořil se na ni.

„Tentokrát je to kdo? Sekretářka? Asistentka? Praktikantka? Nebo nějaká neznámá z ulice?“

Viktor se zabrzdil v létání sem a tam. „Jsi paranoidní, měla by ses léčit. To není normální, mít takové bludy. Jak ty můžeš učit? Divím se, že tě z té školy ještě nevykopli nebo nepřesunuli na nějaké učiliště pro retardované.“

Nina si rukama zacpala uši.

„Vidíš, ani tvoje dcera už nemůže poslouchat ty tvoje kecy.“

„Jen se mi posmívej,“ řekla Sofie tak klidně jako snad nikdy. „Jednou ty důkazy budu mít a jsem zvědavá, co budeš říkat potom.“

Viktor posměšně rozhodil rukama. „Potom? Potom ti sbalím věci a můžeš jít. Uvědom si, že tady, v tomhle bytě, jsi jen díky tomu, že jsi moje žena a že jsem tě laskavě přihlásil k trvalému pobytu. Byt je moje dědictví a zařízení jsem koupil za vlastní. Nepatří ti tu absolutně nic.“

„Proč pořád mluvíš o majetku? Proč se aspoň jednou nezaměříš na něco jiného?“

„Například na tebe?“

Sofie vnímala, že její manžel je opět, jako obvykle, ironický a útočný. „Ne, například bych ocenila, kdybychom se aspoň jednou bavili normálně, jako slušní lidé.“

Nina se znechuceně zvedla a odešla do svého pokoje. Viktor se díval za odcházející dcerou a uštěpačně pokračoval: „A o čem by to tedy mělo být?“

„Téma lidské důstojnosti by nebylo špatné,“ nadnesla stále klidně Sofie.

„Dovol, abych se srdečně zasmál.“ Viktor, ačkoliv se tvářil, že opovrhuje úplně vším, co souvisí s jeho manželkou, přece jen postával v kuchyni. Sofie nevěděla, jestli proto, že se chce dál hádat s cílem zvítězit i v této slovní púťce a připsat si na konto další vavřínový věnec, nebo proto, že trefila hřebík na hlavičku a načila téma, které je ochotný poslouchat. „Někdo jako ty se chce bavit o důstojnosti?“

„Představ si, že ano.“ Sofie vypila poslední hlt ranní kávy a přesunula se ke dřezu, aby do něj odložila šálek.

Viktor se ušklíbl tak, jak to uměl jen on. „Podívej se do zrcadla, moje zlatá, a potom mi vyprávěj o důstojnosti.“

Sofie se opět cítila zraněná. Takové řeči jí skutečně ubližovaly. „Za tři roky mi bude padesát, už nikdy nebudu vypadat, jako když mi bylo dvacet.“

„To od tebe nikdo nečeká. Ale ty chlupy na bradě by sis mohla dát vypálit nebo co. A něco se sebou udělat, vypadáš jako Brežněv v ženském vydání.“

Sofii se stáhlo hrdlo. „Nemám na to. Kdybych měla tvůj příjem, věř, že bych do sebe investovala.“

„Prosím tě pěkně, jen mi tu zas nezačni předvádět ta svoje melodramata. Nikdo tě přece nenutil, abys celý život byla učitelka. Vždyť ses za těch dvacet let nikam neposunula. Učíš furt na té samé škole, furt to samé a jsi furt jen učitelka. Kdybys byla aspoň ředitelka toho vašeho blázince, abys dostávala nějaké prezenty. Ale to ne. Ty si bereš domů jenom práci. To je celá tvoje kariéra.“

Sofii se nechtělo hádat. Minimálně v tomto měl její manžel pravdu. Už dávno se opustila. Skrývala se za rodinu, za děti. Za to, že se pro ně obětovala, za to, že radši dá jim než sobě, za to, že lepší je aspoň nějaký otec než žádný. A Viktor si žil jako král. Prala mu, vařila, starala se o děti, vedla domácnost a se sklopenýma ušima snášela jeho avantýry.